

CHANTAL SCHREIBEROVÁ
MŮJ
OHNIVÝ KŮŇ

Sněhová bouře

bambóok

bamb**oo**k

CHANTAL SCHREIBEROVÁ

MŮJ
OHNIVÝ KŮŇ

Sněhová bouře

Návrat domů

„Doufám, že přijede i Hrönn!“

Tisknu čelo k malému okýnku letadla, ale z Akureyri samozřejmě nevidím nic než pár světýlek ve tmě, protože je šest hodin večer. Ostatně, nic lepšího bych neviděla ani o tři hodiny dřív, protože v prosinci zapadá slunce na Islandu už kolem třetí hodiny odpoledne. A rozednívá se teprve před polednem! Ještě docela nedávno jsem z toho, že mám trávit prázdniny v takové tmě, neměla ani trochu radost. Jenže tehdy jsem ještě netušila, že Island je ta nejkrásnější země na světě. A když už je světlo jen tři hodiny denně, musí člověk zkrátka dohlédnout na to, aby toho za tu krátkou dobu uviděl co nejvíc! Pokud možno, kdyby bylo po mém, ze hřbetu islandského koně.

„A Björn! Doufám, že s sebou vzali i Björna! Jak moc vyroste miminko za dva měsíce? Dva měsíce! Nemůžu uvěřit, že už je to taková doba! Jestlipak si mě bude pamatovat? A Eldur! Co myslíš, pozná mě Eldur?“

Na chvíli automaticky zavřu oči a myslím na Eldura, svého islandského koně. Úplně ho vidím před sebou, jeho plyšovou zimní srst, ty překrásné tmavé oči a malé kruhové znamínko na tmavohnědém nose.

„A taky se nemůžu dočkat, až uvidím Salku!“ pokračuju, aniž bych pustila mamku ke slovu. „Ta bude koukat, že jsem přijela! Myslíš, že se to Magnusovi podařilo utajit?“ Magnus je můj táta, Hrönn je jeho žena a Björn je můj malý poloviční bráška. Salka je moje kamarádka ze sousedního statku, vnučka Oskara, kterému dvůr patří a který mi daroval Eldura. Eldura, nádherného ohnivého koně. Mého koně. Mého *vlastního* koně!

Moje maminka Sara mě vezme za ruku a jen se usmívá, asi tomu, jak ve svém rozčilení přemýšlím nahlas. „Tvůj táta určitě držel jazyk za zuby,“ odpoví a konejšivě mi stiskne ruku. „A Hrönn taky.“

Sara byla mnoho let máma na plný úvazek, ale taky je to Sara Martellová, herečka, která se kdysi proslavila v jednom televizním seriálu. To bylo ještě předtím, než jsem se narodila, a od té doby brala už jen samé malé role. Ale před pár měsíci dostala nabídku, která se zkrátka nedala odmítnout. Televizní stanice, která tehdy seriál natočila, se rozhodla vyrobit speciál „po deseti letech“ se všemi původními herci a kvůli tomu

musela mamka kromě práce ve studiu celé tři týdny cestovat a natáčet v nejrůznějších koutech světa. Cesta byla pečlivě naplánovaná a program přímo nabitý, takže pro dítě v něm zkrátka nebylo místo. A tak jsem musela strávit několik týdnů se svým otcem a jeho novou ženou na Islandu.

Tenkrát jsem ještě ani netušila, že Hrönn čeká miminko, a byl to pro mě docela šok. Na tátovu novou ženu jsem žárlila a na svého ještě nenarozeného sourozence snad ještě víc. Dávala jsem všechno za vinu Hrönn, i když jsem dobře věděla, že moje rodiče se nerozešli kvůli ní. Chvíli mi trvalo, než jsem ji přijala, a když o tom teď přemýšlím, musela se mnou Hrönn mít opravdu *velkou* trpělivost. Já na jejím místě bych tak protivnou nevlastní dceru nejspíš posadila na první letadlo zpátky do Německa. Ale dnes už vůbec nechápu, proč jsem na ni tak hrozně žárlila, a ještě míň rozumím tomu, jak se mi mohlo podařit Hrönn nesnášet, protože Hrönn je prostě skvělá. A jsou s Magusem tak šťastní.

Moji rodiče se do sebe kdysi zamilovali, protože protiklady se někdy přitahují – jenže když pochopili, že přestože se mají rádi, prostě se k sobě nehodí, už jsem byla na cestě já. No, a tak mám teď dvě rodiny, jedna je roztroušená po Německu a Rakousku a druhá

žije na Islandu. A já se právě teď nemůžu dočkat, až se s tou islandskou zase shledám.

O pár minut později dosedne letadlo na přistávací dráhu v Akureyri a já bych nejradši nahlas křičela, takovou mám radost, že jsem zase tady. Mamka může bohužel zůstat jen na svátky, a proto nemáme čas cestovat nahoru na sever do Akureyri z Reykjavíku autem. Po cestě je toho tolik k vidění! Ale dnes máme jednadvacátého a šestadvacátého musí mamka zase odletět, protože se chystá se svými hereckými kolegy strávit silvestr na horách. Nejdříve to kvůli mně chtěla odřeknout, ale přemluvila jsem ji. „Musíš trávit taky nějaký čas s vrstevníky,“ vysvětlila jsem jí. „Je to důležité pro tvůj psychický vývoj!“

Silvestr bez mamky nebude tak hrozný, ale Vánoce si bez ní nedovedu představit. Kromě toho jí musím představit své islandské kamarády a ukázat jí alespoň kousek téhle země. Ani tma, ani rozmary počasí mě nemůžou odradit. Nemůžu se dočkat, až vyšplhám na tamní černé skály a budu pozorovat tmavošedé rozbouřené moře, až si budu lebedit v horkých pramenech s nebem nad hlavou a sněhovými vločkami na obličejí. Ale ze všeho nejvíc se těším na to, až budu stát na pastvině nad zátokou Selbakki a volat Eldurovo jméno. Jak mu budu hledět vstříc, až ke mně bude

přibíhat, tmavá hříva mu bude vlát v ledovém větru a nakonec si stoupne tak blízko ke mně, abychom se o sebe mohli opřít čely.

„Eldure,“ zašeptám si pro sebe skoro neslyšně, když se přilepená na mamku šinu s davem ostatních pasažérů příliš malými krůčky k východu. „Eldure, Eldure, Eldure!“

„Jsem tak ráda, že jsem tady!“

„Chyběla jsi nám!“

„A vy mně!“

„Tak rádi tě zase vidíme! Ty jsi ale vyrostla!“

„A co teprve Björn!“

Je to taková nádhera, konečně padnout Hrönn a Magnusovi kolem krku, pochovat si svého malého bratříčka a moci ho poprvé ukázat Saře, že už ani nevnímám, kdy mluvím islandsky a kdy německy.

„Björn se probudil právě včas,“ říká Hrönn. „Nechtěl si příjezd své velké sestry nechat ujít.“

„Je to chytrý kluk!“ Hrönn a Magnus mi v posledních týdnech samozřejmě pravidelně posílali fotky mého malého brášky, ale vidět ho před sebou naživo, vzít ho do náruče a vdechovat jeho sladkou miminkovskou vůni je prostě něco úplně jiného. Pomazlím se s Björnem a pak ho vtisknu do náruče Saře, která na

něj celou dobu jen zamilovaně kouká a hraje si s jeho maličkými prstíčky.

„Celý tatínek!“ pronese vážně Magnus. „Spolehlivý a dochvilný.“

„To je ale nádherné miminko!“ usmívá se na Björna Sara a ten jí úsměv blaženě oplácí. Jejich sympatie jsou očividně vzájemné.

„Jak říkám,“ zubí se táta od ucha k uchu.

„Má tvůj úsměv, Hrönn!“ ignoruje mamka jeho komentář a usmívá se na tátovu ženu.

„Aleluja,“ podotkne Hrönn a střelí pohledem po Magnusovi. „Konečně si někdo všiml, že mám s tím miminkem něco společného i já.“ Zavěsí se do mamky, která si s naprostou samozřejmostí nechá Björna v náruči a nechá mě a tátu stát u kufrů.

„Myslím, že my dva jsme teď odepsaní,“ prohodí táta a mrkne na mě.

„A já myslím, že si nemusím dělat starosti,“ odpovím zdánlivě bez souvislosti, ale Magnus hned pochopí, co mám na mysli.

„S tím, že budou tvá máma a Hrönn pod jednou střechou?“

Přikývnu.

„Ty dvě dámy by opravdu nemohly být odlišnější,“ řekne Magnus, „ale spojuje je jejich velkolepost.“

Zavěsím se do Magnuse přesně jako předtím Hrönn do mamky a vykročíme za těmi dvěma velkolepými dámami k parkovišti. Každý za sebou táhneme jeden kufr na kolečkách.

Ani ne o čtvrt hodiny později odbočíme z hlavní cesty na točitou úzkou silničku, která vede do Selbakki, k naší zátoce.

Magnus jede pomalu a velmi opatrně, protože cesta je zledovatělá a kluzká.

„Za chvíli bude kolem domu hotové kluziště,“ vykládá nám.

Sara vtiskne polibek do Björnovy malé ručičky, kterou ji chytil kolem ukazováku. „Tak prostě zůstaneme uvnitř, kde je teplo a útulno!“

„Cestu a schodiště jsem posypal,“ dodá táta, „ale stejně dávejte pozor, až budete vystupovat.“

Hrönn mi nechtěla poslat fotky vánoční výzdoby domu, aby mě nepřipravila o překvapení, a teď jsem za to ráda. Kolem dveří i oken visí světelné řetězy. Napravo i nalevo ode dveří je po jednom vánočním stromku ve velikém květináči, i ty jsou ozdobené světlými, a vedle nich stojí dřevění sobi s barevnými žárovičkami na paroží.

„Ach, Hrönn!“ vykřiknu, ještě než se začnu soukat z auta. „Dům vypadá tak krásně!“

„Opravdu je to nádhera, Hrönn,“ dá mi za pravdu Sara. „Úžasná vánoční atmosféra!“

„Vidíte?“ opáčí Hrönn hrdě a obrátí se na Magnuse: „Vidíš? *Není* to přehnané!“

„Ani trošku!“ přitakám.

„Fajn,“ oduší mrzutě Magnus. „Příští rok si budeš ty tři stovky světelných řetězů rozvěšovat sama. Pak si povíme, co je přehnané a co ne.“

Zatímco táta odnáší kufry, Sara vysvobodí malého z autosedačky a Hrönn jde napřed rozsvítit všechna světla v domě, abychom se cítili útulně, hned jak vejdem do dveří, já zůstanu jen tak stát před autem a nechám studený vítr, aby si pohrával s mým oblečením. Zhluboka se nadechuji vzduchu, v němž cítím moře, blízké stádo koní a příslib sněhové nadílky. Koutky mých úst se stáčejí vzhůru, pořád výš, a hluboko uvnitř cítím krásný hřejivý pocit, který se mi s každým nádechem šíří do celého těla. Jsem doma.

„Drahoušci,“ řekne mamka a potlačí zívnutí. „Nezlobte se na mě, ale já musím do postele. Jsem hrozně unavená.“

Uplynulé týdny byly pro Saru dost hektické: dávala spoustu rozhovorů, hostovala v televizních talkshow i v rádiu. Její výkon v seriálovém speciálu, kde se po

tolika letech úspěšně zhostila své staré role, vyvolal obrovský zájem. Až doteď si ten šrumec sice užívala, ale i tak pro ni byl nezvyklý a náročný.

Hrönn ihned vyskočí na nohy. „Ale jistě. Ustlala jsem ti ve své pracovně, doufám, že se ti tam bude líbit.“

Mamka jí věnuje upřímný úsměv a odpoví: „Hrönn, celý tenhle dům je tak útulný, překrásný a vkusně zařízený, že si nedovedu představit, že by se mi kdekoli v něm mohlo nelíbit.“

Hrönn samou radostí zčervená a táta jen září. Je to skvělé, jak si ty dvě rozumějí!

Sara dojde ke mně, obejmeme mě i s hromadou talířů, které držím v náručí, a dá mi pusku do vlasů. „Miluju tě jako blázen,“ zamumlá.

„Přes celý vesmír a pak zpátky na zem,“ odpovím jí. „Hezky se vyspi. Uvidíme se u snídaně za úsvitu.“

„To bude tak kolem jedenácté,“ přikyvuje se smíchem Magnus. „Aspoň se můžeš pořádně vyspat.“

„To zní dobře,“ usoudí Sara a obejmeme i Magnuse. Rychle se podívám po Hrönn, ale ta se na moje rodiče usmívá, jako by to byly dvě velké děti. Pak se její pohled setká s mým a výraz jejích očí je tak vzdálený nějaké žárlivosti, jak to jen jde. Říkají spíš něco jako: „No, nejsou roztomilí?“

Málem se musím usmát tomu, jaké jsem si dělala starosti. Když obě maminky zmizí nahoře, zeptám se Magnuse, jestli se jim s Hrönn podařilo utajit před sousedy, že na Vánoce přijedu.

Magnus se zazubí. „Oskar to uhodl.“

„Uhodl?“ opáčím zaraženě.

„No jo. Vloni jsem si vystačil se dvěma světelnými řetězy. Ta letošní výzdoba mu přišla podezřelá.“

Musím se usmát. „Hrönn je tak milá!“

Přikývne. „Chtěla, abys to tu měla úplně dokonalé.“

„Bylo by to dokonalé i se dvěma řetězy.“

Táta nasadí útrpný výraz. „To *mně* nemusíš povídat!“

Je tak klidný, tak uvolněný, jak jsem ho dříve vídala málokdy.

„Jsem moc ráda, že jste se s Hrönn našli,“ řeknu proto.

Usměje se na mě. „Děkuju, *krútt músin mín*. Moc to pro mě znamená.“ Dojde ke mně a sevře mě v náručí. „A já jsem rád, že jsi zase tady,“ zamumlá.

Přikyvuju a tisknu se k němu.

Hrönn sejde ze schodů, a když nás s Magnusem uvidí, na její tvář se zase vrátí ten výraz: „No, nejsou roztomilí?“

„Je krásné mít tě zase tady,“ pronese islandsky a my se s Magnusem musíme usmát.

„Co je?“ zeptá se nechápavě.

Jen zavrtím hlavou a islandsky jí odpovím: „Je hezké být zase doma.“

Björn, který doteď spal u nás v košíku na kolečkách, začne vydávat tiché utrápené zvuky. Hrönn ho vezme do náruče, aby ho utišila, a přitom řekne: „Přemýšleli jsme, co podnikneme zítra.“ Podívá se na mě s úsměvem. „Ale ty chceš určitě zajít za Eldurem a Salkou, vid’?“

Horlivě přikývnu. „Určitě.“ Vlastně by se to možná dalo stihnout ještě dneska...

„Ale jen za světla!“ ozve se Magnus, jako by mi četl myšlenky. „Venku je ledovka jako zrcadlo, a když nevidíš, kam šlapeš, je to nebezpečné.“

„Pak si asi taky půjdu lehnout,“ odpovím. No jo, já vím, že to není ta pravá odpověď na to, co mi táta říkal. Spíš strategie odvedení pozornosti, protože rozhodně nechci, aby mě nutil slíbit, že už dnes nikam nepůjdu.

Opravdu to vypadá, že Magnus chce ještě něco říct, ale já vstanu a zívnu tak přesvědčivě, že to nakonec nechá být.

„*Góða nótt!*“ řeknu. „Uvidíme se ráno.“

„Dobrou noc,“ odpoví mi oba. „Nech si něco hezkého zdát.“

Na širokém okenním parapetu v mém pokojíčku, odkud je výhled přímo na Oskarovu pastvinu, pořád leží polštářky, mezi nimiž jsem si dělala pohodlí při svém předchozím pobytu. A na těch polštářcích leží plno malých balíčků! Jsou to snad vánoční dárky? Ale proč je dostávám už tak dlouho před Vánocemi? Když si je prohlédnu pozorněji, zjistím, že každý balíček je opatřený jedním číslem od dvanácti do jednadvaceti. Že by to byla nějaká islandská verze adventního kalendáře? Jsem šíleně zvědavá, ale nechci nic pokazit, a tak se rozhodnu, že se raději nejdříve ráno zeptám Hrönn, co to s těmi balíčky znamená.

Otevřu kufr a začnu si ukládat trička, kalhoty, flísovové mikiny a spodní prádlo do své krásné bílé dřevěné skříně. Už za pár minut slyším, jak Hrönn a Magnus vycházejí po schodech a se šeptem míjejí moje dveře. Hrönn nám u večere říkala, že Björn se teď probouzí dvakrát až třikrát za noc, takže je neustále unavená. První polovinu noci spává Björn neklidněji, a proto si většinou chodí lehnout s ním. Doufám, že můj bratříček zůstane svému zvyku věrný i dnes, protože pak budou v dalších hodinách všichni v domě spát – samozřejmě kromě mě.

A proto si nikdo nevšimne, když si udělám malý výlet ven.

Převleču se do pyžama, zhasnu světlo v pokoji, posunu balíčky trochu stranou a schoulím se s dekou na parapet. Po několika minutách si mé oči navyknou na tmu. Ona to taky vlastně žádná pořádná tma není. Noc je jasná a hvězdnatá a září do ní ustupující měsíc. Ve stádě jsou samozřejmě nejlépe vidět bělouši a strakáči, ale po chvíli už rozeznávám i obrysy hnědáků a vránků. Srdce mi začíná bušit rychleji. Jsou tak blízko! Někde tam dole je i Eldur, můj ohnivý kůň. Musím se nutit, abych vydržela ještě chvíli čekat, abych si mohla být opravdu úplně jistá, že už všichni spí. Je teprve krátce po desáté hodině, ale i nahoře u Oskara je už v oknech tma. V tomhle tmavém ročním období chodívají Islandané spát dříve, jak mi vysvětlil Magnus.

Nakonec už to nevydržím. Vyskočím z parapetu a nejdříve ještě pár vteřin poslouchám u dveří. Pak je opatrně otevřu a oddechnu si. V domě je úplné ticho.

Navléknu si přes pyžamo lyžařské kalhoty a bundu a v ponožkách seběhnu dolů do kuchyně. Ve spízi si vezmu mrkev – na usmířenou, kdyby se snad Eldur trochu zlobil, že jsem byla tak dlouho pryč. V zádveří si natáhnu sněhule a pak už jsem venku, v chladném, mrazivém vzduchu, pod jasným zimním nebem posetým hvězdami a vzdálená jen pár kroků od ohrady s koňmi.

Nejraději bych se rozběhla, ale hned při prvních krocích se mi málem rozjedou nohy – Magnus měl pravdu, země je úplně zledovatělá. S pomocí baterky v mobilu si hledám cestu přes chomáče trávy a kamení, kde to tolik neklouže. Je to něco mezi hraním twisteru a skákáním panáka a musím se soustředit tak usilovně, že mě skoro překvapí, když se přede mnou objeví ohrada pastviny. Protáhnu se mezi příčkami dokonale zažitým pohybem – nejenže jsem to mnohokrát dělala na podzim, ale od té doby jsem o tom ještě častěji snila. Zhasnu baterku, abych nerušila koně. Několik zkusmých kroků mi potvrdí, čeho jsem se bála: pastvina je stejně zledovatělá jako cesta, tvoří ji ledová plocha protkaná malými kopečky a důlky – pole plné nástrah a pastí.

Můj pohled putuje od koně ke koni a pátrá po hnědákovi s malou, téměř přesně kruhovou skvrnkou na nose. Jako první mě pozdraví Eyja, Salčina bílá klisna proslulá svou drzostí, a já musím potlačit úsměv, když mě její hebké nozdry prohledají odshora až dolů, jestli u sebe mám něco dobrého. Když je tu Eyja, Eldur nemůže být daleko. Tamhle vpředu, o pár metrů dál, to je přece on, musí být! To je jeho nos, jeho hřívá, jeho znamínko! Už už se chystám zavolat na něj jménem, když vtom přímo vedle jeho hlavy zabliká světýlko

a hned zase zmizí. Zděšeně pusu zase zavřu. Co to mohlo být?

Asi se mi to zdálo. Ale ne, objevilo se to znovu! Světýlko jako od mobilu. Nebo kapesní baterky. Teď to zase zmizelo.

Okamžitě se mi vybaví nepříjemná vzpomínka, zmrazí mě jako kyblík ledových kostek a zkrátí mi dech. Vzpomínka na tu noc, kdy Oskarův bratr Emil klopýtal po pastvině opilý a s hlasitým klením, jak Eldur odlákal jeho pozornost jen pár vteřin předtím, než by mě byl objevil. A vzpomínka na tu další noc, kdy jsem si vlastně náhodou všimla, že Eldur a tři další koně z pastviny zmizeli, noc, kdy jsme s Oskarem a Magnusem sledovali Emila až do Varmahlidu a tam jsme mu Oskarovy nejlepší koně i se zbrusu novým přívěsem zase zabavili. A protože nebýt mě, Oskar by o koně nejspíš přišel, tehdy mi za odměnu Eldura daroval. Pro mě to tak vlastně skončilo dobře, ale to mi momentálně ani trochu nepomáhá.

Že by se Emil vrátil? Třeba se chce pomstít! Co když mě tu objeví? Určitě je na mě šíleně naštvaný, protože jsem mu tehdy udělala pořádnou čáru přes rozpočet. Neodvažuju se pohnout, strachy ani nedýchám a přeju si jen jediné: zmizet zpátky do teplého bezpečí našeho domu! Ale pak se mi zčistajasna objeví

v hlavě obraz, nebo spíš scéna, co se odvíjí jako film: vidím svého hnědého valacha, jak se rovnou ze stoje rozbíhá cvalem proti zuřícímu, opilému a naprosto nevypočitatelnému chlapovi, aby mě před ním ochránil.

Eldur musel mít v tu chvíli příšerný strach a určitě by raději utekl opačným směrem. Ale jestli můj kůň dokáže překonat strach kvůli mně, pak to dokážu i já – kvůli němu!